

Starodávná - Jíšová, Pavlína

1. Každou noc hvězdy nám stárnou,
teď pro jiné už svítí,
co budou hrou starodávnou
líp možná než my hrát.
Ještě pít můžeme z dlaní,
ze kterých se láska dává,
dokud nás před žízní chrání,
každá cesta zdá se pravá,
až pak se ptáme, jak po ní dál jít.
R: Pravda má jen nohy bosý,
každej krok pálí, cesta je zlá,
jde prý snáz, když boty nosí,
a kdekdo z nás jí rád obouvá,
půjdeme, lásko, za hvězdou ranní,
možná i blátem, a náhle sami, jen nesmíme lhát.
2. Když do snů vkrádá se ráno,
ráda mám tvou tvář spící
a hledám, zda je v ní psáno,
oč se tu můžem prát.
Ve tvých očích se skrývá
smutek z jarního tání,
ten proud najednou smývá
všechno tak důvěrně známý,
a bez něj spolu dál nemůžem jít.
R: + pravda má jen nohy bosý ...